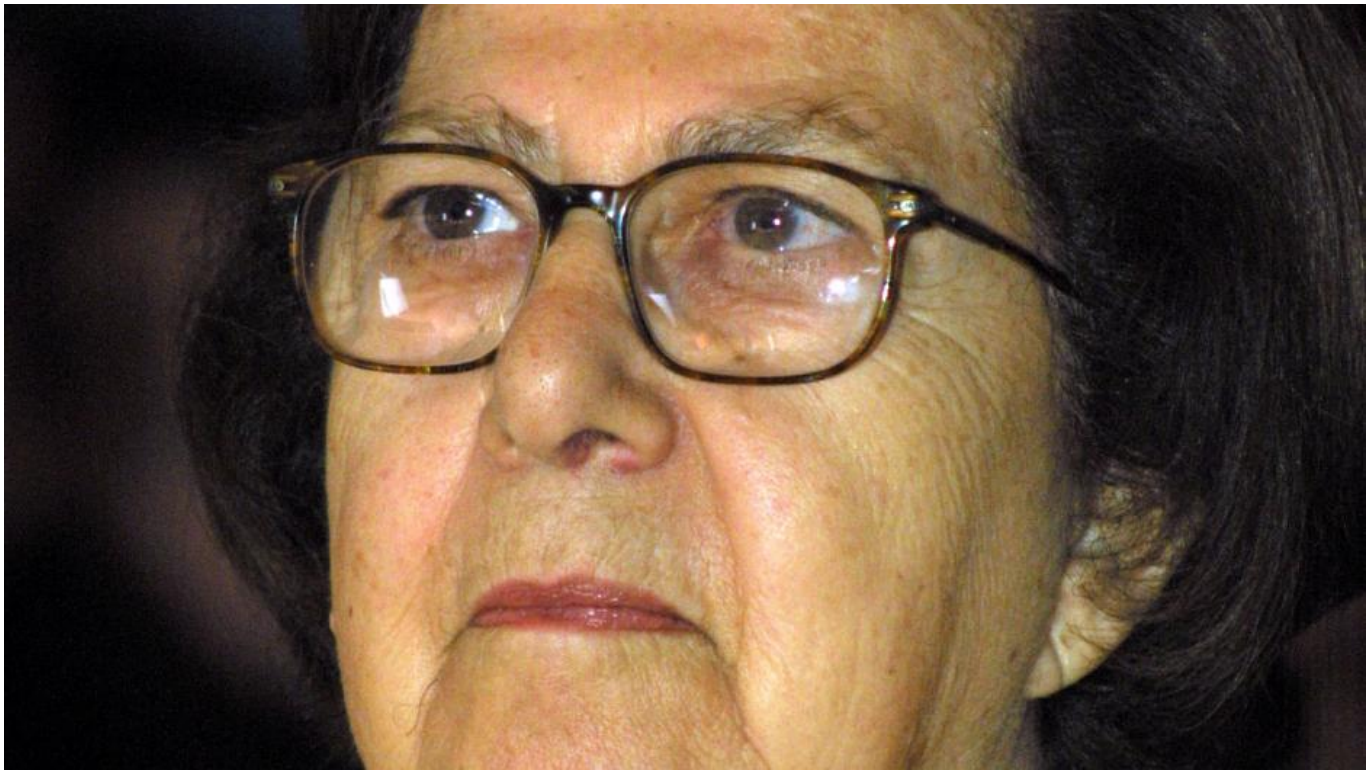
21/04/2021

Η Κλαίρη της Αμμοχώστου, η Κλαίρη της Κύπρου μας, η Κλαίρη του Ελληνισμού (Μέρος Β΄)

/ Γνώμες

Της Ζήνας Λυσάνδρου-Παναγίδη, Δημάρχου Λευκονοίκου

(Διαβάστε το Μέρος Α΄)

Αναντίλεκτα, δεν υπάρχει άλλη γυναίκα με τόση μεγάλη προσφορά, πολισχιδή και πολυποίκιλη, στην Κύπρο, όσο η αείμνηστη Κλαίρη Αγγελίδου.

Μία γυναίκα η οποία αναδύθηκε μέσα από αυτή την ηλιογέννητη πόλη, την αμμοχωσμένη, που βίωσε την αναγνώριση από το Λύκειο Ελληνίδων και ιδιαιτέρως από την ιδρύτριά του και μέντορά της, αείμνηστη δασκάλα Μαρία Π. Ιωάννου, η οποία σε άλλες εποχές σπούδασε στην Αθήνα ελληνική φιλολογία, που γνώρισε και αγάπησε τον εκλεκτό Νίκο Αγγελίδη από τον Κάτω Δρυ, συμφοιτητή της και συναγωνιστή της στην Κ.Α.Ρ.Η. (Κύπριοι Αγωνιστές Ριψοκίνδυνοι Ηγέτες), με τον οποίο έκαναν τον πρώτο μυστικό γάμο της ΕΟΚΑ στην Αθήνα. Μία γυναίκα η οποία έλαβε ενεργό μέρος στον αγώνα της ΕΟΚΑ, με κίνδυνο της ζωής της, ήταν υπεύθυνη των γυναικείων ομάδων της ΕΟΚΑ στην Καρπασία, μία καθηγήτρια φιλόλογο την οποία οι μαθητές και οι μαθήτριές της λατρεύουν, Λυκειάρχη, μία

γυναίκα η οποία ήταν ενεργό μέλος σε όλη την πνευματική κίνηση της πόλης του Ευαγόρα, ενώ ταυτόχρονα μεγάλωνε τρία παιδιά.

Μία γυναίκα η οποία βίωσε την προσφυγιά και τη μετοικεσία, την απώλεια του συζύγου της το 1980, ανέλαβε τα ηνία του Λυκείου Ελληνίδων Αμμοχώστου, το οποίο μεγαλούργησε και μακριά από το καλλιμάρμαρο οίκημά του, και το 1987 ήταν η ψυχή της αντικατοχικής εκδήλωσης των γυναικών στα τσαντήρια της Δερύνειας. Μία γυναίκα η οποία κατάφερε να εκλεγεί βουλευτής το 1991, διορίστηκε το 1993 από τον αείμνηστο Γλαύκο Κληρίδη ως Υπουργός Παιδείας (το οποίο επί εποχής της έγινε και Πολιτισμού), ήταν Πρόεδρος σε πολλά Σωματεία με ενεργό δράση, ανέπτυξε σχέσεις με πνευματικούς ανθρώπους όχι μόνο του ευρύτερου Ελληνισμού, συμμετείχε σε οργανώσεις και Ιδρύματα παγκόσμιας εμβέλειας (όπως το Ίδρυμα Ωνάση), και ακόμη το όνομά της έγινε παγκόσμια γνωστό μέσα από τα μεταφρασμένα ποιήματά της.

Νιώθω ότι καμία άλλη γυναίκα δεν είναι δυνατόν να αφήσει τόσο μεγάλο έργο, ένα έργο αξιώσεων, όπως μας άφησε η αείμνηστη Κλαίρη Ξενίδου-Αγγελίδου. Ύμνησε πιότερο από κάθε άλλο την πόλη της. Την πόνεσε. Δεν αποδέχτηκε ποτέ την κατοχή. Συνομιλούσε μαζί της μέρα-νύκτα. Τις μεγάλες νύχτες που αγρυπνούσε, άλλωστε κοιμόταν ελάχιστες ώρες, 3-4 ώρες ημερησίως, συνομιλούσε με την αγαπημένη της πόλη. Την πόλη της καρδιάς της! Την πόλη της που την περίμενε να γυρίσει “ακούραστη, αφτιασίδωτη, χαμογελαστή”. Κι έγραψε την ιστορία της, ό,τι βίωσε, για τα παιδιά και τα εγγόνια της, για τα παιδιά και τα εγγόνια όλης της πόλης, που “ζουν με την προσδοκία στην καρδιά τους, με την προσδοκία της επιστροφής».

Ήταν σίγουρη η αγαπημένη μας Κλαίρη “πως η πόλη μας περιμένει. Θα την ξανακτίσουμε από την αρχή, για να γίνει το ίδιο όμορφη κι ευλογημένη. Ο Αη-Νικόλας ο Θαλασσινός θα φέρει τα καράβια της χαράς στο λιμάνι της κι οι δρόμοι θα γεμίσουν χαρούμενα γέλια νέων και παιδιών”. Τα έγραφε όλα αυτά, πιστεύοντας ακράδαντα πως όσα και να γράψει δεν θα ξοφλήσει. Πως μένει “χρεώστης της ιστορίας της Ηλιογέννητης”.

Κι ακόμη έγραφε: “Γράφω ταξιδεύοντας ανάμεσα θάλασσας κι ουρανού, με τις φτερούγες της ανάμνησης και τους ψιθύρους των πορτοκαλανθών, με τους γλάρους στα βράχια”.

Έτσι, εξέδωσε το 2001 το πεζό της “Συνομιλία με την αδελφή μου Αμμμόχωστο-Βίοι παράλληλοι”. Μέσα από αυτό το πεζό κείμενο περνά η ζωή της αλλά και η ιστορία όλων των ανθρώπων “που αντέχουν την οδύνη του χαμού μιας πόλης, του χαμού μιας ευτυχίας, των ανθρώπων της πόλης μου”.

Ζήνα Λυσάνδρου-Παναγίδη, Δήμαρχος Λευκονοίκου